

telsesoprejsning gaaer jo og alene ud paa at give Statens Anerkjendelse af den — som det forudsættes — i den offentlige Mening indgaaende Betragtning af den Paagjældende som ikke længere berøgtet eller med andre Ord som nu uberøgtet.

Med Hensyn til de øvrige Virkninger af Agtelsesoprejsningen skal man ikke indlade sig paa nogen detailleret Fremstilling af Udvalgets Opfattelse, men skal kun bemærke, at ligesom den, der paa Grund af en vanærende Handling har mistet sit Embede, selvfølgelig ikke ved Væresoprejsningen faaer Ret til at gjenindtræde deri, saaledes antager Udvalget, at f. Ex. den Enke, hvis Enkepension i Medfør af Loven af 5te Januar 1851 § 11 Nr. 4 eller Loven af 24de Februar 1858 § 13 Nr. 4, og den Embedsmand, hvis Pension i Medfør af samme Lovs § 7 Nr. 5 og § 9 Nr. 5 var „ophørt“, heller ikke alene ved Væresoprejsningen vilde blive berettiget til igjen at oppebære Pensionen, men at dertil vilde udkræves en ny Act, navnlig vel en Lov, og at heller ikke Embedsmænd, der ved Forbrydelse af Embedet have tabt Ret til Pension (Pensionslovens §§ 5 og 7), umiddelbart ved Væresoprejsningen vilde faae Ret til Pension, som om de vare afskedigede af dem utilregnelige Aarsager. Alt dette har man imidlertid antaget vilde forstaae sig uden nogen udtrykkelig Udtalelse i Loven, hvilken ikke vilde kunne stee, uden at man kom ind paa en overordentlig Mængde Enkeltheder. (Hvorledes den, der har modtaget Væresoprejsning, vil blive stillet i Henseende til Værnepligten antager man mulig vil finde nærmere Afgjørelse i Værnepligtsloven; i hvert Fald hører det nærmere derhen end til nærværende Lov). — Udvalget har endelig ikke troet at burde indlade sig paa at foreslaae en Bestemmelse om Væresoprejsningens Indflydelse paa Andres Ret til at omtale den Forbrydelse, for hvilken Oprejsningen er meddeelt; man har antaget, at man helst maatte overlade Bedømmelsen heraf, der formeentlig maa være meget afhængig af den Maade, hvorpaa Omtalen stee, saavel som mulig af andre Omstændigheder, til Domstolens frie Skjøn, uden at forsøge paa at opstille Regler, der neppe vilde passe for alle Tilfælde.

Rogle af Udvalgets Medlemmer foretrække Ordet „Væresoprejsning“ for „Agtelsesoprejsning“, og der er stillet dertil sigtende Forslag. Ordene „for hans Vedkommende“ i 3die sidste Linie foreslaaes ubeladte som formeentlig overflødige.

ad § 2.

Foruden de Endringer, der allerede ovenfor ere antydede, foreslaaer Udvalget, at Ordene „i enhver Henseende“ (L. 7), „besatte“ (L. 9) samt „og stadigt“ (L. 10) udgaae som i ethvert Tilfælde overflødige og tildeels egnede til at vække Misforstaaelse.

At Ordene „og, saavidt muligt, fra vedkommende Dvirghed og Communalbestyrelse“ ere foreslaaede at skulle udgaae, er grundet paa, at man paa den ene Side antager, at der bør foreligge Erklæring fra disse Autoriteter, hvis Paagjældende har Ophold her i Landet, men paa den anden Side finder, at dette staaer i nærmere Forbindelse med Reglerne i § 3 om Forretningsgangen med Hensyn til Ansøgningen, hvorfor der til den Paragraph er stillet Forslag i saa Henseende.

ad § 3.

Forsaauidt Vedkommende er dømt ved en militair Ret, vil det ikke let være gjørligt og i alt Fald ikke hensigtsmæssigt, at indhente dennes Erklæring, hvorfor man for dette Tilfælde foreslaaer at indhente Erklæring fra Generalauditoren.

§ Henhold til alt Foransførte foreslaaer Udvalget:

1) Der indsettes en ny

„§ 1.

Frifindelse for videre Tiltale skal ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der ere betingede af et uplettet Rygte. Det Samme gjælder om Straffedomme for Handlinger, begaaede af Personer under 15 Aar, saavel som Straffedomme, der ere overgaaede Personer mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de der-